

a. e. talaia

JUNY - JULIOL DE 1976

circular per als socis

munich

Entrepans freds i calents

Pizzas

Canelons

Nata - Flam - Xocolata

Gelats

Plats cuinats per emportar-se

Rambla del Caudillo, 37 - Vilanova i la Geltrú

GALERIES OLARIA

JOGUINES DE TOTA MENA

VENDA I LLOGUER DE TENDES DE CAMPING

Articles per al camp i la platja

Plaça Carros, 5 i 9 - Telèfon 893 04 70 - Vilanova i la Geltrú

agrupació excursionista talaia

FEDERATS A

federación catalana de montaña
federación catalana de esquí
comité de exploraciones subterráneas de cataluña
asociación española de camping y caravana

Carrer Comerç, 4 - Tel. 893 12 57 - Vilanova i la Geltrú - Parellades, 62 (Patronat A. C.) Sitges

MOLT MES QUE UN VUIT-MIL

“Els components del Centre Excursionista de la comarca del Bages han conquerit el Makalú, de 8481 metres, el cinqué cim més alt del món. Amb aquesta ascensió, s’han convertit en els primers catalans a arribar a tal altura”

Aquesta breu notícia és, sense cap mena de dubte la més important de l’any en el món excursionista català. Quan la vaig saber, vaig tenir la impressió que els manresans no estaven sols en aquell cim, sinó que amb ells estàvem tots els qui sentim la muntanya.

Els expedicionaris del Centre Excursionista de la comarca del Bages són segurament el millor equip de muntanyencs. Superant-se expedició rera expedició, han passat pels Andes —“Expedició Manresa Andes de Bolívia-69”—, per Africa —“Operació Gran Atlas-70”—, per Groenlàndia —“Operació Groenlàndia-72”—, per l’Expedició Espanyola a l’Himàl·la-Kush-73, on aconseguiren escalar el fabulós Tirich Mir, de 7.707 metres, considerada com una de les muntanyes més difícils de l’Himalaia. Fa dos anys organitzaren L’Operació Kenya-74, i l’any passat, l’Operació Wakhan-75, on una dona nostra aconseguia assolir per primera vegada un cim superior als 7.000 metres, el Noshog, de 7.492 metres.

Ara, amb aquests vuit-mil, crec que han conquerit molt més que un cim; han estat les aspiracions de mesos de preparacions, esperances i fets que han fet que els alpinistes lluitessin a la muntanya amb experiència d’altres expedicions, amb tenacitat, decisió i consciència. Vull donar-vos gràcies per aquesta lliçó d’humilitat que haveu donat amb el vostre treball silencios, segur i eficaç, que no és sinó com s’ha de comportar a muntanya.

També voldria felicitar-vos en nom de tots els qui han seguit aquesta expedició amb interès i en els qui, com jo, us hem acompanyat de tot cor amb el pensament fins a dalt.

Gràcies, companys del Bages, gràcies per aquest meravellós regal que ens heu fet als muntanyencs catalans en aquest Centenari de l’Excursionisme Català.

NYAGA

ACTIVITATS DE LA SECCIO FOTOGRAFICA

El Club Diafragma de Vilafranca del Penedès ha organitzat un concurs fotogràfic de regularitat, d'àmbit Comarcal, al qual la Secció Fotogràfica de l'A. E. Talaia col·labora amb una considerable participació.

Aquest concurs té una duració de vuit mesos i durant aquest temps han de presentar-se mensualment dues fotografies que englobin diferents temes segons un ordre d'entrega prèviament descrit a les bases.

La classificació de les fotografies s'obté per puntuació, establint-se aquesta entre 1 i 5 punts, sumant-se cada mes la puntuació obtinguda i proclamant-se guanyadors aquells que sumin més punts.

Independentment d'aquest concurs i dintre de l'àmbit social, amb les puntuacions obtingudes en el concurs Comarcal, es farà el concurs Social de Regularitat, la puntuació i classificació del qual donarem a conèixer mensualment mitjançant el nostre butlletí.

La secció Fotogràfica, amb l'afany de donar a conèixer el moment actual de la fotografia, ha arribat a un acord amb el Club Diafragma, i disposarà de la totalitat de les fotografies presentades cada mes a Concurs a fi de ser exposades durant una setmana al nostre local Social. Els dies de l'exposició seran anunciats oportunament.

I CONCURS SOCIAL DE REGULARITAT

Classificació corresponent al mes d'abril i maig:

Albert Llanas	9 punts
Miquel Alentorn	7 "
Josep Ràfols	7 "
Josep A. Albà	6 "
Jordi Calvet	6 "
Manuel Hernández	6 "
Manuel Prats	5 "
Xavier Escuin	3 "
Dolors Margalet	3 "

1.ª SORTIDA DEL CICLE JUVENIL

A dos quarts de nou vam arribar a Garraf. El dia era molt clar. Vam carregar les motxilles i, abans de pujar a la muntanya, vam mirar el mapa que portava el monitor Busquets. En mitja hora vam pujar-la, fent una petita grimpada. A dalt estàvem d'allò més cansats. Després d'una petita caminada vam arribar a Campdàsens. El problema començava a ésser l'aigua. Ací vam esmorzar i vam mirar el mapa per veure on anàvem. El monitor va escollir una pista que ens portà fins a la vora de Jafra. Vam buscar aigua i en vam trobar però era bruta i uns pagesos ens van dir que no en tenien. Vam menjar a Jafra i en acabar vam jugar a uns jocs molt divertits. En aquests jocs un monitor es va trencar les ulleres i després el rellotge.

Vam sortir de Jafra a les cinc i ens van baixar en una furgoneta, i després de donar una gran volta ens van deixar uns quants metres més avall de Jafra. el problema seguia essent el de l'aigua. Cap noi ni noia no en tenia. Per tant, el Candela i uns quants nois en van anar a buscar a un pou de per allà prop i en van trobar. Després vam caminar fins a Sitges. Ací vam agafar el tren fins a l'estació de la nostra ciutat.

F. J. ALBALATE

MONTSERRAT

LA PARED DE PATRIARCAS POR LA VIA MAÑOS-CASANOVAS PRIMERA LOCAL, OCTAVA ABSOLUTA Y PRIMERA FEMENINA ABSOLUTA

Todo comenzó cuando mi compañero Pepe, del Centro Excursionista de Tarrasa, cayó en Sant Jeroni (Montserrat) y se partió las piernas.

Ingresado en un Hospital de su ciudad, en las visitas que le hice, conocí a su hermana Magda. Ya la había visto por Montserrat muchas veces, y dentro del mundillo de la escalada se la admiraba por la infinidad de paredes largas y primeras ascensiones femeninas que contaba en su haber y por las cualidades deportivas que manifestaba.

Magda, que apenas llega al metro cincuenta, de aspecto fuerte y alegre, siempre rodeada de escaladores y con alguna ascensión entre manos, muy difícilmente hubiese coincidido conmigo a no ser por el accidente de su hermano.

Poco a poco Pepe se recuperaba y, con las piernas aún escayoladas fuimos un día, en medio de la semana, a Montserrat, con intención de hacer alguna cosilla.

Dejamos el coche frente al Monasterio y elegimos el techo famoso como meta del día, y al poco colgábamos de él.

Al no ser festivo, Montserrat estaba casi desierto y el monasterio era un conjunto de edificios casi solitarios.

Todo fue bien en la ascensión, y los cien metros de vía pasaron sin ningún contratiempo. Nunca había visto escalar a Magda y me sorprendió mucho su estilo desenvuelto y ágil y su decisión en la progresión. Nos repartimos las tiradas tocándome a mí la primera y la última, y a ella el techo central. En tres horas pasamos a la parte alta de la aguja, y, muy contentos por lo hecho, regresamos al Monasterio reuniéndonos con Pepe.

Otra vez en Tarrasa proyectamos infinidad de salidas a paredes de roca y nos comprometimos ambos a continuar lo que hoy habíamos empezado, y a escalar juntos una temporada.

Pasaron unos días y quedamos, por teléfono, en reunirnos un fin de semana para intentar una nueva ascensión. Quedamos en el Monasterio de Montserrat.

Durante la semana anterior al día en que nos encontraríamos preparé varias reseñas de las vías que creía podríamos hacer juntos. Pensé en "La Preñada", la "Momia" y en agujas de ascensiones muy repetidas, que no ofrecían gran dificultad y que ya conocía. Cuál sería mi sorpresa al encontrarnos cuando ví que la vía que ella había preparado era la "Maños-Casanovas" a la Pared de Patriarcas.

Mi primera reacción fue la de negarme a ir con ella allí, pero me lo contaba con tanta ilusión que acepté, y al rato, nos pusimos en camino hacia las "baumas de patriarcas" en donde dormimos.

Ya en el saco de dormir no paré de darle vueltas al asunto. La vía, se decía, no estaba bien clavada y era de graduación alta, según la reseña que te-

níamos, y únicamente se había hecho, en seis o siete años, siete veces. Me impresionaba ir con ella, pues aparte que no nos conocíamos apenas escalando, sabía lo fácil que resulta volar en una pared de este tipo, en la que cuelgas durante horas de uno u otro clavo y en caso de caída, si era yo el "pájaro" pesaba bastante más que ella, y en determinados lugares, una caída hubiese sido muy difícil frenarla.

Pero, como era mi amor propio me dolía que ella durmiese sin pensar en nada y sin preocuparse en la pared y yo, en cambio, tenía mis dudas; no le dije nada y me dormí pensando en la dificultad a superar a la mañana siguiente.

Al amanecer, en mente, únicamente tenía a la pared y a la reseña de la vía. Mis preocupaciones se habían disuelto en la noche.

Con el material a la espalda, tras un breve desayuno, nos pusimos en camino. En un recodo del sendero encontramos a cuatro compañeros que se preparaban a escalar y que resultó que se dirigían a la misma vía que nosotros. Hacía meses que nadie lo intentava y ahora éramos seis a colgarnos de ella.

Dejamos preparándose a nuestros compañeros y comenzamos a subir la canal en busca del pie de la vía.

Un árbol alto y grueso, paralelo a la vertical de la pared, nos indicaba el principio de la escalada.

Los primeros veinticinco metros los ganamos primero empotrándonos entre el tronco del árbol y la pared, y luego continuando por la fisura clavada totalmente hasta llegar a la primera reunión. En ese momento nuestros compañeros habían subido la canal y nos seguían.

Los siguientes 40 metros los ganamos a pitones y buriles, clavados en una fisura vertical y derecha, llegando a la segunda reunión montada con cuatro burilazos. La distancia entre clavo y clavo en la 2.ª y 3.ª tirada es mucha, y es necesario estirarse para poderlos alcanzar.

El tercer largo continua por la misma fisura que los primeros sesenta y cinco metros y deja a 100 metros del suelo en una reunión bajo techos. Aquí esperamos a que nos adelantasen las dos cordadas que nos precedían dado que iban más rápidas que nosotros y nos habían dado alcance.

Mientras, Magda y yo, asegurados, veíamos a lo lejos como el aéreo de San Jerónimo, la pared vecina, iba y venía, y un suave viento nos hacía sentir frío. Era media tarde y el sol, aunque bueno, no calentaba.

Una vez nos pasaron, continuamos. Delante teníamos dos techos, separados entre sí unos quince metros, uno a la izquierda y otro a la derecha de la reunión en que nos encontrábamos. Superamos el primero flanqueándolo hacia la derecha por una fisura y a doble cuerda, saliendo a libre por ramonage. El segundo lo ganamos flanqueándolo hacia la izquierda por fisura a doble cuerda y pitones invertidos y buriles.

A la salida del segundo techo, las cuerdas, por el roce, no corrían y no pude continuar, montando reunión en el extraplomo y en dos buriles. Magda me siguió y al rato me alcanzó continuando de primera. Montó la quinta reunión sin contratiempos y me aseguró.

Hice los metros que nos separaban y continué. La dificultad a salvar era, ahora, un techo corto de dos metros, pero difícil por la separación entre pitón

y pitón. Nuestros compañeros estaban ahora cuarenta metros por encima de nosotros y ya los habíamos perdido de vista.

Comencé a pasar el techo encontrando dificultad en el primer paso, y continué por un corto extraplomo y una placa vertical, todo a buril, saliendo a libre hasta una repisa, la primera, en doscientos metros de escalada.

Después de asegurarme, subió Magda y ya juntos leímos el pequeño libro registro en el que figuraban las firmas de los que antes nos precedieron. ni ella ni yo pudimos hacer lo mismo por no tener con qué y continuamos la ascensión, separados ahora de la cima por cincuenta metros de roca casi vertical.

La dificultad de estos últimos metros fue la mayor de la jornada. Se trataba de un lado de 40 metros muy difícil y sin ningún seguro, por lo que en caso de volar bajaría muchos metros y la reunión, en no muy buen estado, difícilmente hubiese aguantado una caída fuerte. Por otra parte la tarde estaba cayendo y había que salir de allí, si no queríamos pasar la noche colgados.

Comencé a ganar metros, a libre, por medio de unos pequeños salientes por terreno muy difícil durante 10 metros; pasados éstos, la placa se inclinó algo y la dificultad disminuyó, pero la roca, muy compacta los primeros metros, iba perdiendo calidad a medida que me acercaba arriba. Gracias a Dios vi la reunión, la alcancé y me aseguré bien, dando por terminados los inconvenientes del día. Ya atado, con mucha alegría, grité a mi compañera para que comenzase a subir.

Iba asegurándola y me entretenía en admirar, frente a mí, la cima de Patriarcas, que orgullosa, dominaba el paisaje, aún iluminada por los últimos rayos de sol de la jornada. Al fondo el valle de Monistrol, el Llobregat y el hilo de carreteras por las que, de vez en cuando, se veía subir o bajar un pequeño punto de color.

Juntos de nuevo, sólo nos quedaban unos metros fáciles para alcanzar la parte más alta de la vía, y ya allí, un pasillo estrecho de treinta metros nos separaba del centro de la aguja.

Ganamos esos metros y entonces lanzamos nuestros gritos de alegría al cielo, contentos de nuestro trabajo. Alcanzamos la cima de Patriarcas y preparamos el material para el descenso con la tranquilidad que da el haber superado un riesgo y estar a salvo.

Bajamos por la canal que deja en el camino del Cavall Bernat y en una hora llegábamos al Monasterio, ya de noche, en donde nos esperaban compañeros. Nos felicitaron, nos llenaron de preguntas y nos animaron a seguir, y juntos, regresamos a nuestros hogares.

RAFAEL JARIOD

(Els articles només reflexen les opinions de llurs autors)

NOTICIARI

MAIG TRAGIC AL GARRAF

El passat mes de maig ha estat pròdig en accidents centrats en el marc muntanyós del Massís de Garraf. Tot just encetat el mes, un cotxe s'estavellava en un revolt de la carretera de la urbanització "Rat Penat", concretament en el km. 2,400. Els dos ocupants resultaren morts. Aquesta carretera és la que, amb pis enquitranat, creua el Massís des de la Platja de Castelldefels fins a la Plana Novella, essent de caràcter privat. L'accident es produí al peu de la Penya Ginesta.

El dia 9 un excursionista vilafranquí resultà ferit de consideració en el curs d'unes pràctiques d'espeleologia efectuades a l'avenc del Llamp. Fou rescatat pels grups de socors de la Federació Catalana de Muntanya i ingressat a la residència de Bellvitge.

Finalment, el dia 10, una avioneta de l'Aeri Club de Sabadell s'estavellava prop del Mas Trabal, de Begues, masia situada a les immediacions de la Clota. Els quatre pasatgers moriren horrorosament mutilats.

L'AUTOPISTA MAR DE GARRAF

S'ha produït una forta oposició popular al projecte de construir una autopista que transcorreria per sobre el mar al peu dels penyassegats costers del Garraf. Els promotors han convocat rodes de premsa on han cantat les excel·lències d'aquesta via, que atribueixen a inspiració divina. Foren distribuïdes fotografies, que publicaren alguns diaris, sobre les quals s'havia dibuixat una ampla carretera que transcorria per sobre l'aigua i era suportada per robustes pilastres ancorades a la sorra. La realitat és tota una altra, pel fet que la pista hauria de transcòrrer per sobre d'una ampla escollera a tot el llarg de la costa exceptuant-ne els ports de Garraf i de Vallcarca que serien salvats per un túnel. Deixnt a part la degradació ecològica i del paisatge, que ja hem remarcat en diverses ocasions, els pescadors de canya, submarinistes y musclaires ja es podrien acomiadar definitivament de les costes.

No és, doncs, d'estranyar que una exposició presentada a Sitges fos contestada amb una nodrida manifestació popular protestant que el patrimoni comú pugui esdevenir un clos tancat a benefici d'uns especuladors que, presentant-se com a benefactors, cerquen únicament la percepció de sucosos rendiments.

A Vilanova aquesta exposició fou presentada a la Delegació de Sindicats, local on, paradoxalment, uns mesos abans s'havia prè l'acord d'oposar-se fermament a aquest descabdellat projecte, recomanant-se que fos millorada l'actual carretera C-246 o, en darrer lloc, aconsellant una via per l'interior del masís. De totes maneres, l'esmentada exposició ha obtingut una escassa concurrència i l'àlbum de signatures d'adhesió enregistrà una aclaparadora minoria.

CATALOGACIO DE CAPELLES COMARCALS

Del bon amic Josep M.ª Gavín, amatent catalogador de les esglésies, ermites i capelles de Catalunya, hem rebut l'encàrrec de revisar l'inventari d'aquests edificis de Vilanova i comarca. Una "papereta" que viem un xic difícil, i demanem l'ajuda de tots els socis, per tal de localitzar les capelles particulars situades en edificis senyorials i masies del camp. De moment, a Vilanova

EL PEGUERA

He queclat sorprès. Sempre havia sentit a dir que la cresta més dura de les muntanyes del Pirineu català era, en primer lloc, la del Besiberri Nord (3.014 m.), i, en segon terme, la dels Encantats (2.710 m.); per això he quedat sorprès, perquè mai ningú no m'havia parlat del Peguera (2.982 m.).

Crec que estic en condicions de poder-les jutjar, ja que he realitzat les tres ascensions, i per tant podria dir perfectament quina considero més o menys dura, però, de totes maneres, això tampoc no seria cert del tot, ja que les condicions objectives de cada un dels esmentats cims, en el moment en què els vaig conquerir no eren idèntiques ni molt menys semblants. Així, mentre trepitjava el Besiberri Nord i el Gran Encantat cap a finals de Juny, en el Peguera ho feia cap a primers de Maig, i mentre els dos primers els vaig pujar mitjançant una cresta assolellada i sense cap clapa de neu, en l'últim, em trobava amb neu i gel contínuament, per la qual cosa molts passos de la cresta resultaven cansats i molt perillosos, fins a arribar al punt —en un pas— que vaig haver de posar una corda fixa.

Vaig arribar a la conclusió que el Peguera és una muntanya que no es coneix massa. La prova evident d'això me la va donar el llibre de registre situat al seu cim, i que, segons el qual, nosaltres hem estat els primers a trepitjar el pic en aquest any. L'últim registre era de l'Octubre del 75. Nosaltres, contemplant la seva cresta, de seguida vam entendre per quin motiu érem els primers, i ens vam sentir satisfets d'haver fet allò que la gent del plà anomena bogeria, perquè mai no podran parlar de tota la bellesa que els nostres ulls van poder admirar.

De totes maneres no vull dir en aquest escrit que considero el Peguera com la muntanya que té la cresta més dura, sinó que és una bonica muntanya per fer en aquest temps, i que les dificultats que s'hi poden trobar, són del tot imprevisibles.

Vam tardar, entre pujar i baixar, onze hores i seguirem el següent itinerari: Sant Maurici, Estanys de Monestero, Coll de Monestero, Peguera, Coll de Peguera, Estanys de Monestero, Sant Maurici.

Aquesta ascensió la vam fer l'Assumpta Baig, Pere Coromines, Teresa Pujol i Salvador Baig, socis tots de la Secció de Muntanya de la nostra entitat.

S. B. T.

solament tenim enregistrada la de Can Papiol i la que tenim al nostre local social de la Talaia. D'aquesta darrera no sabem tampoc a quin sant era dedicada. Algun sorneguer ens digué que darrerament en deien la capella de Sant Dicat, però no ens hem pres seriosament l'informe.

EXCEL·LENT MILLORA D'UN COMPANYY ACCIDENTAT

Hem tingut ocasió de saludar al company Mingo Vedo, convalescent, però en franca milloria del greu accident que sofrí en el curs d'una escalada a l'Aresta de Roca Regina. En aquella ocasió hagué que soportar les conseqüències d'una caiguda lliure des d'uns vint-i-cinc metres d'altura, amb greu lesió d'algunes vèrtebres de l'espinada, contusió que ha superat amb extraordinària moral. En felicitar-lo pel ràpid recobriment li desitgem al mateix temps un restabliment total i que novament el puguem tenir a les files actives.

Secció Folklòrica

LA SARDANA: PROBLEMES A L'ENGROS

El millorament general del nivell de vida i la possibilitat de comptar amb uns mitjans de transport més eficients, ha determinat que moltes manifestacions d'interès col·lectiu: esportives, recreatives i fins i tot artístiques, adquireixin un fort impuls i assolissin una més intensa participació a nivell popular.

Una de les manifestacions que més s'han beneficiat d'aquesta situació ha estat, sens dubte, la sardana. Les entitats, agrupacions i colles sardanistes han proliferat força; els aplecs, els concursos i les audicions s'han multiplicat; les edicions discogràfiques s'han vist també incrementades i els mitjans de comunicació social (premsa, ràdio i fins i tot televisió estatal, que ja és dir) han atorgat una atenció especial a la vida sardanista, adonant-se, probablement, de la transcendència d'aquest fenomen i la seva forta vinculació a la manera de fer i de sentir del nostre poble.

Si a nivell d'assistència i de participació, la puixança de la sardana constitueix un fet innegable, les coses presenten un aspecte molt diferent si examinem amb calma la situació dels veritables impulsors de la vida sardanista: els compositors i els instrumentistes.

Pel que fa als compositors la crisi és evident. El paladar musical de l'auditori no sembla pas massa exigent, la veritat, però les possibilitats que aquest públic té de modelar el seu gust i enriquir la seva cultura musical-sardanista són molt limitades. Les composicions que assoleixen els millors èxits són les que, per dissort nostra, tot sovint s'assemblen més a un pas-doble que no pas a una sardana. I els músics més ben retribuïts per la societat d'autors són els creadors dels engendres més horripilants. I la gent de conservatori, la gent que compta amb una formació musical sòlida, rarament escriu sardanes i si les escriu, aquestes amb prou feines són interpretades, i si algun dia es toquen, no les valora ni les té en compte gairebé ningú.

Referent als instrumentistes el cas és diferent. Tenim encara cobles excel·lents i músics molt ben dotats. El que succeeix és que les entitats sardanistes (fins i tot les més poderoses) ben poques vegades es poder permetre el luxe de llogar una cobla de primeríssima categoria. Però adonem-nos que cap cobla gran —deixant de banda el cas especialíssim de la "Ciutat de Girona"— pot viure dedicada exclusivament a la sardana. Si vol comptar amb una plan-

tilla integrada per bons instruments els ha de pagar molt bé i el profit que treu de les sardanes és, malgrat tot, molt limitat. Aleshores el que cal és dedicar-se als ballables i, d'aquesta forma, obtenir els guanys necessaris per a retribuir degudament als seus músics.

Els instrumentistes joves, uns quants anys enrera, en lloc de dedicar-se als instruments de cobla —duríssims, ingrats i sovint molt retribuïts— orientaven les seves activitats vers els petits conjunts rítmics, que els proporcionaven millors beneficis. Però avui dia les coses han canviat molt. Els conjunts diguem-ne tradicionals han vist molt empetides les seves possibilitats, en primer lloc per raó de la presència de les discoteques i després pel fenomen esclatant i vigent de la cançó catalana i els conjunts de música progressiva que funcionen actualment. Podria citar el cas concret de molts instrumentistes joves que després de treballar una sèrie d'anys en conjunts, ara retornen a la cobla-orquestra. Què succeirà en el futur?

La celebració habitual d'audicions de sardanes cada dia es fa més difícil, car fins i tot els honoraris de les cobles modestes són més i més elevats. Arribarà un moment —ha arribat ja a molts llocs— que el fet d'organitzar una ballada amb cobla constituirà un veritable luxe. De tots són prou coneguts els esforços que han de portar a terme els responsables de les entitats sardanistes per tal de cercar ajuts i subvencions, talment com si la sardana fos una mena de beneficència.

Les perspectives no semblen pas passa afalagadores. A la manera de resum final anotaré alguns detalls simptomàtics: Els músics de categoria aspiren a obtenir bons guanys, atesa la dedicació que la seva activitat els exigeix. Els músics modestos també es veuen obligats a incrementar les tarifes, creant una situació gairebé insostenible als organitzadors. A mesura que s'apugin els preus, les audicions s'aniran espaïant i si la situació perdura, alguna cobla modesta haurà de desaparèixer. El públic, en general, no sembla pas massa sensibilitzat ni mentalitzat i, el que és més greu, molt poc disposat a gratar-se la butxaca. Els ajuts procedents dels organismes oficials ja sabem que són irrissoris. La tasca dels compositors, salvant alguna digníssima excepció, tampoc no és pas massa brillant. Això vol dir que malgrat l'eufòria aparent, el rebombori que promouen certs actes i el triomfalisme imperant a determinats nivells, la sardana travessa una forta crisi. En els moments actuals ja estem pagant les conseqüències d'aquest empobriment i aquesta limitació de possibilitats. Amb quins elements comptem per a superar aquest greu entrebanc?

EUGENI MOLERO

Portada: «La sardana». Linoleum de A. Satorra

President: Lluís Daviu - Dirc. Circular: David Vidal - Secretari: Josep Candela

PECES URGENTS

neteja des en sis hores

Tomàs, 14 - Tel. 893 06 76

VILANOVA I LA GELTRU

AVUI, DEMÀ i SEMPRE

MOBLES

MONTAGUT

VILANOVA I LA GELTRU

RESUMEN PRINCIPALES ACTIVIDADES 1975

ENERO, 26.— 1.ª ascensión local a la Vía Sánchez-Reina (Paret dels Diables), Montserrat, por Juan Chaparro y Antonio Sánchez. GEDE.

FEBRERO, 23.— 1.ª ascensión local a la Miranda del Dauet. Vía CADE. Agulles, Montserrat, por Lluís Soler, Domingo Vedo, Ramon Capdet y Antonio Pérez y Daniel Vergés. GAM.

MARZO, 27, 31.— 1.ª y 2.ª ascensiones locales a la Vía Anglada-Guillamont y Reina-Puch de la Paret de les Bagases. Montsec d'Arés, por Juan Chaparro y Jorge Lapiedra. GAM.

ABRIL, 6.— 2.ª ascensión local a la Vía Pokoski-Cerdá del Elefant. Montserrat, por Juan Chaparro y Jorge Lapiedra. GAM.

ABRIL, 20.— 1.ª ascensión local a la Vía Jordi-Matas del Serrat del Moro. Montserrat, por Juan Chaparro y Jorge Lapiedra. GAM.

MAYO.— Asistencia al Cursillo Nacional ENAM de Rescate en Pared. Acharte. Vizcaya, y 1.ª ascensión local a la Vía Peque del Paraguas, por Angel Vedo.

MAYO-JUNIO.— ALAM-KUH 75. Expedició Vilanovina a l'Iran. 1.ª Nacional al Couloir Norte del Tacht-e-Soleiman (4.750 m.) y Couloir Oeste del Siyah-Sang (4.550 m.) por Lluís Soler, Domingo Vedo, Antonio Pérez, Ramón Capdet y Daniel Vergés.

JUNIO.— Sierra de Gredos. Torreón de los Galayos. Cara Sur. 1.ª local, por Angel Vedo y compañero de "mili".

JUNIO, 15.— Vía Anglada Cerdá a la Pared Este del Serrat del Moro. Montserrat, por Juan Chaparro y Jorge Lapiedra. GAM.

JULIO 31.— 1.ª ascensión local a la Variante Serrano-Arbuz de la Santacana de la Momia. Montserrat, por Angel Vedo y Pau Montaner.

AGOSTO.— 1.ª ascensiones locales a las Vías Rabadá-Navarro de la Cara Oeste del Naranjo de Bulnes por Angel Vedo y Pau Montaner; Vía Teógenes, Mario Torres y amigos. Aguja Ezequiel-Conde, por Federico Linares y amigos.

AGOSTO, 17.— 1.ª ascensión local a la Agulla de la Creu, por la Vía Santacana, Montserrat, por Pau Montaner y Federico Linares.

SEPTIEMBRE, 28.— 3.ª ascensión local a la Vía GAM de la Paret dels Diables. Montserrat, por Juan Chaparro, Jorge Lapiedra y Toni. GAM.

SEPTIEMBRE.— Intento al Cervino por la Arista Hornly hasta el Refugio Solvay (4.003 m.) por Juan Chaparro y amigos de Barcelona.

OCTUBRE, 5.— 1.ª ascensión local a la Vía Anglada-Genís del Pedraforca, Cabirol inferior, por Juan Chaparro y Rosendo Candela. GAM.

NOVIEMBRE.— Pedriza del Manzanares. 1.ª absoluta a la Vía Picas de la Aguja Montserrat, por Angel Vedo y amigos.

CRISTALES CUELLAR

ESPEJOS, VIDRIOS Y CRISTALES
PLANOS DE TODAS CLASES

VENTANAS **VENTIKLAR**

SAN GERVASIO, 10-TEL. 8932393-VILANOVA I LA GELTRU

Esports TIPLAY

Rambla Vidal, 17 - Tel. 893 43 42

Us oferim tota mena d'equips per a practicar
qualsevol esport

Hockey - Basquetbol - Tennis - Fútbol - Gimnàstica

Alpinisme - Esquí - Camping - Atletisme, etc.

Financiamos toda clase de vehículos

No solamente comprando se obtiene beneficio si no que después no le dejamos desamparado.

ASESORIA JURIDICA - GESTORIA - ORGANIZACION DE EMPRESAS
SEGUROS

Oficina Colaboradora: Asesoría Jurídica y Contable
Calle Jardín, 37-39 - Tel. 893 41 95

CARNICERIA

AURORA

JOAN MORATA

Mercat Públic, 29 - 30 - Tel. 893 22 94

Marqués del Duero, 7 - Tel. 893 02 71

COMPTES CORRENTS AGILITAT TRADICIONAL

Caixa d'Estalvis del Penedès

Oficines a Vilanova:

C/. General Yagüe, 8

C/. Aigua, 121

Rbla. Calvo Sotelo, 134